

(Изъ приключенията на котарака „Мъръ-мъръ“)

Една вечеръ — седмица преди заговъзни — Асенъ дръпна Коста настрана и му каза:

— Въ срѣда ще донесемъ две бѣли хавлии и една бохча перушина. Маскитъ — тѣхъ бати Сава ще ги приготви. Разбра ли?

Котаракътъ Мъръ-мъръ приближи и наведе ухо да чуе. Асенъ продължи:

— Всички ще се маскираме. Азъ ще бѣда арапинъ, бате Сава — ходжа. Пъкъ тебе ще направимъ пѣтелъ — като Чарли, отъ филма, нали помнишъ? Хж сега бѣгай, и никому ни думица!

Мъръ-мъръ се замисли, чукна съ краче челото си и тръгна къмъ готварницата. Тамъ старата Мая-мая се пощѣше подъ печката.

Мъръ-мъръ вдигна решително опашка и заяви:

— Майко, отивамъ и азъ! Мая-мая го загледа учудено.

— Де отивашъ бре? Какво пакъ си измислилъ?

— Ще се маскирамъ!

Мая-мая поклати глава:

— Сине, сине, пълнолѣтенъ стана, и умътъ ти пакъ не дойде! Не сж котешки работи тия неща! Пакъ нѣкоя беда ще ми докарашъ, Мъръ-мъръ!

— Слушай, майко, искамъ да прославя нашия родъ. Утре вечеръ отсреща има котешка вечеринка. Азъ ще отида тамъ маскиранъ като Мики Мишока. Живъ. Не като по кината — да не можешъ да го пипнешъ. Ти ела само — и гледай комедия!

И той хукна да си приготвя костюма.

На другия день привечеръ всичко бѣше готово. Мръкна се. Изгрѣ месецътъ — тъничъкъ, синкавъ. На срещния покривъ замърдаха котешки сѣнки. Отначало разговаряха на своя езикъ, после поеха една дълга, извита пѣсенъ. По едно време нѣщо неясно замърда